

Az Aranymosás díjnyertes szerzőjének új története.

SZÖRNYEK ÉS KETRECEK

ELLOPOTT
ÉLET
2.

finep ●
selection

DEMI KIRSCHNER

DEMI KIRSCHNER

SZÖRNYEK ÉS KETRECEK

ELLOPOTT
ÉLET
2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

I.

— **A**Z EMBERSZERETET OLYAN, MINT EGY GOMBA.
A helyiségben mindössze ketten voltak. Pierre Lorán a babaházát rendezgette, miközben a bőrfotelben ülő, teázgató vendéghez beszélt:

– Igen, igen! Szándékosan mondtam gombát, és nem baktériumot vagy élősködőt. A gomba lehet fontos és hasznos élőlény. És lehet pusztítóan ártalmas ellenség is. Ugye, érted? – hunyorgott. Az áramellátás ingadozása miatt pislogó lámpa zavarta.

A vendég nagyon lassan ivott, ez volt a szokása.

Lorán gyanította, a teánál jobban már csak azt szereti, amikor nézheti őt és a babaházat.

Annak idején *mindhárman* szerették nézni. A három lány. Lorán három kísérlete a jóra, a bűnre, a hatalomra és a kockázatra, amit megéri vállalni. Ma a háromból kettő halott.

– A túl sok emberszeretet képes elpusztítani a világot. A gomba pont ilyen. Kismértékben minden szervezetben jelen van. Az elszaporodása az, ami irányíthatatlan következményekkel jár – bölöngatott, mintha csak magában beszélne. – Tudod, miért mondom.

Már csak te maradtál nekem. Még fel kell nevelni a leányt, és meg kell tartani a fiút. Vajon kire számíthatunk a végén? Én nem azok között leszek, akik a kapuknál kopogtatnak. Nem bizony. Én az leszek, aki odabent van.

A Loran-babát a legfelső szoba állóórájába állította. Abba a szobába, ahol a Jana- és az Oliver-baba pihent. Minden rendben volt. Minden a szokásos módon zajlott, Loran hatodik érzéke mégis félreverte a harangot.

– Várjunk csak! Tanta Irma figurája hiányzik! Hát ez meg hogy lehet?

Soha senki sem nyúlt korábban a babakához!

Márpedig most egy baba eltűnt. A Tanácselnök asszony ősz hajú, unalmas, fekete köpenyes figuráját szőrén-szálán elnyelte a föld.

Loran előhúzta a vászon zsebkendőjét. Mire megtörölte a homlokát, a vendége is távozott. Szó nélkül, mint általában a fajtája.

Loran nyugtalanul átkutatta az egész lakosztályt. Még a sikoltót is megkérdezte, van-e tudomása szokatlan eseményről. Sőt, pár óra múlva a falban élő auditorokat kereste meg.

A fallények legszívesebben a kazánház környékén tanyáztak. A kiegyenlített, állandóan meleg hőmérséklet olyan volt számukra, mint embernek a kényelmes utcai öltözék. Az auditorok testük hőmérsékletével kommunikáltak, néhány foknyi változás a komoly ingerültség vagy épp a hideg közöny jele lehetett. A kazánház környékén azonban mindig állandó volt a meleg, így bármi is zajlott le bennük, ember számára érzékelhetetlen maradt. A falak hőmérséklete olyan álca volt számukra, mint másnak a ruhája, ami alatt lehet mérges vagy vidám, unatkozhat vagy épp retteghet.

Halvány körvonalú, kisebb-nagyobb rózsafejkeként tanyáztak a falon, alig hullámozva, lustán mozogva. A kazánházban kevés leplet

adott a sötét, a szórt fényben narancssárgának tűnt a fehér, az árnyékok nem nőttek semelyik irányba sem.

Loran pontosan ismerte ezt a helyiséget. Minden sarkát, tégláját, a hibás járólapon a repedéseket. Gyerekkorában sok időt töltött itt, távol a természetes fénytől, az emberektől, a kinti világtól. Azóta sem sikerült megkedvelnie a földfelszín nyüzsgését, percmutatókkal versenyt futó rohanását. Az emberek egyre sebesebb járműveken utaztak, egyre gyorsabb kapacitással bíró gépekkel dolgoztak, mégsem volt idejük sem egymásra, sem magukra. Mikor Pierre Loran gyermek volt, az idő is lassabban telt. Az apja, a kazánmester, aki a maga erőszakos módján nyakas, de céltudatos ember volt, megtanította, hogyan kell olvasni az auditorok hőjéből. Azt tartotta, minél több nyelvet beszél valaki, annál több a hatalma. Volt ideje bőven, hogy kiismerje a fallényeket. Öregebbek voltak, mint a háromdimenziós emberiség. Sok mindent láttak, míg a saját kis sík világukból figyeltek, anélkül, hogy befolyásolhatták volna a világ alakulását.

Az idősebb Loran megtanította a fiát figyelni, hallgatni, arra, hogy milyen színű öltönyt viseljen, akinek fakó a bőre, hogy hogyan kell bútorokat faragni a parányi babaházba, hogyan kell elhíttetni másokkal, hogy osztod a véleményüket. Rengeteg dolgot tanított.

Loran nem érintette meg a falat. Az olyan lett volna, mintha belépné az auditorok személyes terébe: civilizálatlan. Csak beszélt hozzájuk. A fallények a rezgésekből mindent értettek. A helyiség hőmérséklete már a második mondatot követően árulkodóan növekedni kezdett.

– Eltűnt egy holmim. Szeretném visszakapni. Egy baba a házból, ami rossz kezekbe kerülve veszélyes lehet.

Az egyik auditor-rózsa törpe nagyságú emberalakot öltött. Ő volt harmincegy egész hat tized. Na, nem a magassága, hanem a

hőmérséklete. Harminchárom fölött dühöt jelentett – kevesen érzékelték a különbséget, de Loran igen. Összekötötte a színárnyalatok változását a hőfokváltozással. Egy skála volt az egész.

– Mindig mellettetek álltam. Akkor is, amikor a népetek Virgint választotta, és úgy döntöttetek, hazudtok nekem. Megbocsátottam. Ha valamit tudnom kell, tőletek szeretnék tudomást szerezni róla. Ennyivel tartoztok a Rendnek. Ki fordult ellenem? Ki az?

A törpe alak kékesszürke csigává tekeredett a falon. Loran hűmögött.

– Ugye nem csináltatok semmilyen ostobaságot? – kérdezte.

Mire a mondat végére ért, megérezte a mozgást, ami a falakban végigremegett. Az auditorok szokatlanul viselkedtek. Mintha valaki elrontotta volna a belső iránytűjüket. Vagy mintha fejvesztve menekülni készültek volna.

– Én mindenről tudok, ami a Rend falain belül történik. Mit akartok előlem eltitkolni?

Kevés vakolatpor hullt alá a mennyezetről Loran kalapjára. Már nem csak az eltűnt babájáért aggódott. Hirtelen rengeteg auditor gyűlt össze körülötte. Több, mint amennyit elbírtak volna a falak, és Loran úgy érezte, száz meg száz szem szegeződik rá egyszerre. Ő nem félt tőlük. Nem bizony.

Az alakok rideg, torz mintát formáztak. Először csak megbolydult tülekedésnek látszott, majd betűkké állt össze, és egy szót írt a mennyezetre:

GYILKOS!

II.

E GY ÁRNYALATTAL MINDEN SÖTÉTEBBÉ VÁLTOZOTT az elmúlt hetekben. Valamiféle mélabús, nyomasztó letargia fűszerezte a januárt, ami rátapadt az ember bőrére, tudatára, és a környezetüket sem kímélte. A bútorok, falak, a levegő megtelt hűvös hallgatással.

Oliver számára a gyásznak frissen lakkozott fa és kölni szaga volt. Annak a gyásznak, ami a zárt palettás ablakok mögött, a családi házukban járta át. Két teljes napot töltött ott, míg az anyja holmiját szortírozta. Csak éjszakára tért vissza a Rendbe, az alvás itt nem ment volna.

Pedig egy normális felnőttnek nincsenek rémálmai a saját anyjáról. Oliver úgy gondolta, ez nevetséges, gyerekes butaság. Virgin meghalt. Veszélyes életet élt, mindent megtett annak érdekében, hogy korai halála legyen. Ők pedig semmit, hogy ne.

Nem értette, miért pont most kezd álmodni vele, itt, a bútorai, fiókjai, ruhái és ékszerei között. Sokkal keményebb dolgokkal is megbirkózott már.

Nem beszélt róla. Mintha egy feneketlen mélységű üregbe üvöltene, ami visszhang nélkül nyeli el a hangját. Úgy érezte, minél

többször kiált, annál kevesebb energiája marad, hogy fenntartsa a látszatot: minden rendben. Már vége.

De nincs vége, minden most kezdődik el.

A Rend folyosóin halkán közlekedtek körülötte az emberek, és figyelték a mozdulatait, az arcát. Kíváncsian lesték, hogyan viselkedik Virgin fia. A rémé, akit senki sem ismert, de mindenkinek volt róla véleménye. Láta az emberek óvatoskodó biccentését, amikor elhaladt mellettük. Némán hallgatta végig Mr. Loran alkalmatlan beszédét arról, hogy mire kellene koncentrálni, és hogyan enyhíthetne a gyászán. A férfi még itallal is megkínálta, amit ő zavartan elutasított.

Aztán ott volt Axon, akinek az állandó és törhetetlen figyelmét gonoszság lett volna elutasítani. A zerkan többször kérdezte meg tőle, mit szeretne csinálni, mire vágyik, mire gondol, mint a korábbi évek alatt összesen – és ez borzasztó volt, ugyanúgy, ahogy Jana aggodó tekintete, vagy Kathy csapongó melankóliája. Borzasztó volt, mert Oliver igazságtalannak érezte, hogy mindenki sajnálni igyekszik őket, az árvákat. Mintha Virgin halálával mindenki egyszerre lélegzett volna fel, és döntötte volna el, hogy a nő egyedüli áldozatai a tulajdon gyermekei voltak.

Pedig nem. Oliver tisztában volt vele, hogy az anyja bűnlajstroma hosszúra nyúlik. Tudta, milyen rengeteg lelket nyomorított meg a nagyobb jó érdekében, és hány kegyetlen döntését előzte meg hideg, érzéketlen mérlegelés. És miért sajnálnák pont Virgin fiát, amikor az asszony halálát részben ő okozta? Megértik? Együtt éreznek vele? Azt gondolják, ez elkerülhetetlen volt? Hogy így a legjobb mindenkinek?

Oliver dühös volt. Azért, mert amit az anyja „örökségként” ráhagyott, az enélkül is az elviselhetetlenség határát súrolta. Hiszen

tudnia kellett volna, hogy mi fog történni. Ha csak egy kicsit jobban figyel... Ha nem tereli el a gondolatait a féltés, félelem, pánik... És persze, ha utólag elismerné, hogy egy része titokban várt Virgin halálára, azzal egész hátralevő életében szembe kéne néznie. És nem volt rá kész. A temetés napjának reggelén minden önostorozó gondolata újratermelődött.

– Legkésőbb délben vissza kell térnünk a Szállásra – szólalt meg Axon a ház nappalijának közepére összehordott dobozokat szemlélve. – Legfeljebb egy kocsifordulónyi. Ami itt marad, azt holnap még átnézheted.

– Nem. Holnap már késő lesz. – Megmagyarázhatta volna Axonnak, miért akarja rövidebbre zárni a házzal és az anyja cuccaival a történetet. Mondjuk, hogy szemernyi kétsége sincs afelől, hogy amit saját kezűleg nem helyez biztonságba, az kémek, haszonlesők és információkereskedők kezére kerül. Hogy egyre kevésbé tudja eldönteni, kiben bízhat. Vagy, hogy olyan sok titkot rejt ez a ház, hogy azt sem tartja kizártnak, a saját halálos ítéletét írja alá, ha engedi, hogy idegenek kotorásszanak Virgin dolgai között. Hangosan csak ennyit fűzött hozzá: – Az utolsó szekrényt fogom átnézni, és utána mehetünk.

Az utolsó szekrény a hálósobai tükör alatt álló komódot jelentette. Oliver nem ezt a területet tartotta Virgin legszemélyesebb terének – a dolgozószobáját annál inkább –, de ez volt az a helyiség, amiben a legelevenebben érezte az anyja illatát. A dolgozószoba me-redek területnek számított. Az íróasztalt zárt fiókjaival, a számítógépet, a széfládát, a ház biztonsági kameráinak tárolt felvételeit első körben szállíttatta át abba a bankba, amit Axon a legmegbízhatóbbnak tartott. Ilyen tételnél már az is kérdéses volt, hogy az adott

bank rendelkezik-e megfelelő méretű, de legfőképp szabad páncélszobával, ahová bejárása kizárólag egyetlen embernek lehet. Talán örökre – Oliver szeretne volna azt hinni, örökre, és soha többé nem kell tudomást vennie arról, amire rázárta az ajtót.

A hálószoba sötét bútorai és fehér falai puritán benyomást keltettek. Elsőre. Alaposabban körülnézve a helyiség kényelmet sugallt, aminek vajmi kevés köze volt Virgin kirakatszerű harsányságához. Oliver most is érezte az édes parfümillatot a levegőben, látta a széles franciaágy bal oldali párnájának gyűrődéseit. Végigsimította ujjaival a komód szélét, kihúzta a felső fiókot. Néhány elegáns dobozkat talált benne. Az egyiket levelek, a másikat fényképek töltötték meg.

Fényképek idegen pillanatokról, tájakról, utcákról. Olivernek egyik sem tűnt ismerősnek, nem tartotta valószínűnek, hogy jelen lett volna bármelyik kép születésekor. Visszazárta a dobozokat, és a zöld színű játékbékára meredt, aminek semmi keresnivalója nem volt Virgin fiókjában. Oliver nem hitte, hogy ez a felhúzható játék még megvan. Úgy emlékezett, az anyja rálépett és összetörte, amikor ő olyan öt-hat éves lehetett. A békához járt egy kulcs, amit kattanásig kellett tekerni, aztán a játék ugrálva-brekegve táncolt ide-oda a padlón.

– Tényleg nem akarlak sürgetni, de még át is kell öltöznünk – szólt be a szobába Axon.

Oliver összerezett, és utálta magát a reakció miatt. A ház tehet az egésze. Gyorsan a kabátja zsebébe csúsztatta a békát, majd a következő fiókot húzta ki.

– Egy perc! – ígérte.

Kendők. Zseb- és selyemkendők, sálak.

A következő fiók az alsóneműknek volt fenntartva. Ezt Oliver gondolkodás nélkül visszatolta a helyére. Aztán újra kinyitotta, és

annyira húzta ki, ameddig a fiók engedett. Valahogy nem hitte, hogy az anyja az a fajta nő volt, aki a bugyijai közé rejtene fontos tárgyi bizonyítékot. Az annyira kommersz lenne.

Pont annyira, mint fiókonként gyűjteni benyomásokat egy személyről, mintha őt magát is fióknyi tartalmakként lehetne osztályozni. Oliver akaratlanul is elképzelte, mit gondolnának azok, akik az ő személyes tárgyait dobozolnák be egyenként. A páratlan zoknik biztosan sokat elvesznek egy jellem fényéből. Ahogy a lyukasak is.

Bekukkantott a legalsó fiókba is a rend kedvéért. Gyógyszeres dobozt talált, amiben kifogyóban lévő altatók, nyugtatók között egyszer használatos injekciós tűket és egy levélnyi ismeretlen tartalmú ampullát talált. Fogalma sem volt róla, hogy Virgin bármilyen betegségben szenvedett volna. Valószínűleg másnak sem, a magány egyik elszigetelt, néma titkába ez is belefért.

A fiókok egész tartalma egy újabb dobozban kötött ki.

Távozás előtt Oliver még megállt az emeleti folyosó utolsó szobája előtt. A vastag fémajtó félig tárva tátongott előtte. Nehéz volt, huzat sem mozdíthatta, Oliver megdermedt előtte. Az időzített zár számokkal ellátott gombjai kissé lekoptak. Az új háztulajdonos majd eldönti, mit kezd ezzel a helyiséggel.

– Megyek már! – kiáltott hátra Oliver, mint aki tudatni kívánja az ajtóval, hogy nincs egyedül. Bármilyen történik is, lesz szemtanúja, nem tudja a hatása alá vonni egy béna ajtó, ami csak tárgy, lélektelen, lényegtelen.

Axon kíváncsian pislogott fel rá a lépcső aljánál állva.

– Éhes vagyok – fűzte hozzá.

– Jó, de még be kell ugranunk egy helyre. – Oliver a zsebében lapuló békát tapogatta. Túl sok pótcselekvésre készítette ez a környezet, és nem szerette magát olyannak, amilyenné a ház zavarba ejtő,

ködös vagy túl eleven emlékei tették. Leügetett a lépcsőn, és elfogadta a felé nyújtott sálat és kesztyűket Axontól. – Veszek egy kalapot Janának. Fátyollal.

– Minek? – vont vállat a nagydarab zerkán. – Az nem védi meg a hidegtől.

– A temetéseken mindenki egymást bámulja. Nem akarom, hogy úgy érezze, vizslatják.

– Tehát te nem akarsz azt érezni, hogy vizslatják – pontosított Axon.

III.

ARAKOWICKI Krakó egyik legrégebbi és legnagyobb temetője. Angyalszobrok fagyos arca fogadta a kapuján beguruló fekete autókat, a fehér sóder pattogott a kocsik kereke alatt, egyébként csak a csípős szél vert zajt a környéken, a fenyők ágait pergetve egymás hátán. Hangjuk egy türelmetlen dobos pontatlan játékaként hatott, ahogy a végeláthatatlan kocsisor fölött dühöngtek.

Meredekre épített sziklakert övezte út vezetett a temető hátsó traktusához, a családi kripták, szobrok görnyedő vagy épp szál-egyenes alakjai között, mint valami gigantikus emlékpark közepén. A szobrok pantomim játéka ismétlődött: imára vagy épp bocsánatkérésre emelt karok, félelmet, nyugalmat vagy esdeklést sugalló arc-kifejezés. A borús ég alatt a hó kupacba gyűlt lomhán körülöttük, a szobrok lába után nyúlt, vissza akarta húzni őket, le a földre, ahová a gyarlók valók.

Janát Oliver segítette ki a kocsiból. A csizmája vékony talpa alatt érezte a fagyos kövek keménységét. Felnézett az égre, aminek ólom-színe akaratlanul is azt juttatta eszébe: mindjárt rájuk szakad az ég. Mindjárt bosszút áll azért, amiért Virgin Deaton örök nyugalmat

kap az anyaföldben. Jana kicsit szégyellte a gonosz gondolatot. Hiszen itt áll Oliver jobbján, a fiúén, aki talán soha nem érezte még nyomorultabban magát. Akit az anyja még egyszer, utoljára magára hagyott.

Az egybegyűltek arctalan, sötét varjúhadként vonultak a havas sírok között. Jana és Oliver, Kathy, Axon és Clifford maradt utoljára. Kathynek, aki pedig rajongott az anyjáért, a szeme sem rebbent. Talán úgy tekintett a temetésre, mint ami járt a szeretett anyának, és közben egyáltalán nem húzott párhuzamot a veszteség és az aszszony utolsó útja között. Talán tudta, hogy a koporsó üres. Oliver is csak bámult maga elé, lesütött szemmel, némán. Kínkeserves dolog, ha az ember nem kap alkalmat, hogy megbocsásson, és megbocsátást kérjen a saját szülőjétől.

– Gyertek, gyerekek! Csak ránk várnak!

Axon terelgette őket előre, a ravatalozó fapados szárnya felé, ami előtt a tömeg kettéválva sötétlett. A nyirkos szél arcon csapott mindenkit, fel-feltámadó erővel nyomta Jana bőréhez a fátylat. Egek, de jó volt, hogy senkinek sem kellett a szemébe nézni! A torkában megkeményedett a gombóc, és a fülére akarta szorítani a kezét, amikor megszólalt a gáyszinduló, de Oliver karját szorította helyette, és még a kabátján keresztül is érezte a szíve lüktetését.

Megálltak. A jelenlévők zárt, komor arccal, érzelem nélkül várták az induló végét. Fegyelmezetten, ahogy mondani szokták. Azzal a fegyellemmel, ami a koporsó fényes fekete lakkján tükröződik vissza. Olyan volt, akár az éjszaka, és vérvörös rózsákból kötött koszorút helyeztek a tetejére. A színe, mint Oliver haja.

Mr. Loran szemüveget vett. Elmaradhatatlan, halszálkás öltönye kikandikált a fekete kabát alól. Papírról olvasta fel a búcsúztató beszédét, amiből Jana csak néhány mondatot csípett el. A becsületről,

önfeláldozásról szónokolt, a hitről, a dicsőségről és az ezeket kísé-
rő fájdalmas tanulságokról. Vajon tisztában volt vele, hogy egy üres
koporsót készültek a sírgödörbe engedni? Vajon belegendolt abba,
milyen kínokat élt meg Oliver, amikor ezt az egészet száraz szem-
mel végigcsinálta? Mert Jana igen. És borzasztó képmutatásnak érez-
te a Rend és a velük átmeneti békét kötött Constitucio tagjainak
gyászát. Talán mindannyian egyformán várták ezt a napot, de azt
egyikük sem tudta elképzelni, milyen lehet Virgin gyerekeinek el-
búcsúzni az anyjuktól.

A temetkezési vállalkozás sötét ruhát viselő emberei elindultak a
koporsóval a kijelölt sírhely irányába. Amikor Jana felemelte a fejét,
észrevette, hogy a temetődomb hátsó kapujának közelében két alak
álldogál. Tisztas távolságból nézték végig az egész ceremóniát. Alig-
ha lehettek közeli rokonok.

A koporsót leengedték a gödörbe. Kathy és Oliver egy-egy szál vö-
rös rózsát dobott rá, aztán következtek a krakkói Rend tagjai egy-
egy virággal. Nem énekelt senki, és a csendben az első lapátnyi föld
rögei hangosan koppantak a koporsó fedelén. A többi már csak egy-
séges zajjá mosódott össze.

Jana fejében csak lassan ülepedtek le az egymást gyorsan követő,
kegyetlen események emlékei. Gyökeresen megváltozott az élete.
A legnehezebb az volt, hogy egyszerre észrevette a korábbi tettei és
gondolatai hibáit. Úgy érezte, eltávolodott korábbi énjétől, és rádöb-
bent, hogy amit akkor fontosnak hitt, nem az.

Amikor a temetés után visszaértek a Rend szállására, és a kapu
bezáródott mögöttük, Kathy egyedül akart maradni a bátyjával.

Jana kihasználta az alkalmat, és elfogadta apja meghívását egy csésze teára. A férfi lakosztályában üldögéltek, hogy beszélgessenek, és Jana mindjárt az első kérdésével rendet próbált teremteni a fejében:

– Mi vagyok én? Úgy értem, meddig vagyok én – én? És mikortól leszek ő?

Philip meglazított nyakkendője rendetlenül lógott a nyakában. A csésze fülét piszkálta, és ezúttal a legkevésbé sem tűnt szakszerűnek, hiába volt ügyvéd. Janának pedig ebben a pillanatban pont ez tetszett benne a legjobban. Mert most arra a férfire emlékeztette, akit apjaként szeretett, akit olyan sokszor várt otthon. És amikor végre hazatért, Jana volt a legboldogabb kislány a világon. Akkoriban is csak lógott a nyakkendő a nyakában, nem használt szakszavakat, borotvahabillata volt az arcának, és Jana azt gondolta, ő a leghatalmasabb és legerősebb ember.

– Te te vagy, kislányom – mondta halkan. – Ember vagy, a szöveteid, a léted emberi. Kapni fogsz egy mentort, egy tanárt, ha úgy tetszik. Ő pontosabban el tudja neked magyarázni, mi zajlik le benned.

– Hogyan tudja megmondani, ha én magam se tudom? – kérdezte Jana. – El tudod képzelni, micsoda... mocsár van a fejemben?

– Nem tudom – vágott a szavába az apja. – Sejtéseim sincsenek, milyen érzés lehet neked, és amikor arra gondolok, válaszokat vársz tőlem, és én képtelen vagyok megadni őket, legszívesebben visszasírnám anyádat a sírjából. Ő tudta volna, mit kell mondania.

Jana tűnődve bámult az apjára. Nyugalom járta át, de nem az a jófajta nyugalom. Ettől inkább ürességet érzett, ami elég elnagyolt leírás, amikor az ember tisztában van vele, hogy nem elég a saját kínjaival megküzdenie, egy ismeretlen lélekrész is él a testében, saját múlttal, saját emlékekkel, amelyekről ő semmit sem tud. Egy Lélek,

aminek szüksége volt arra, hogy benne szülessen újjá, és ami legkevésbé sem könnyíti meg Jana dolgát.

– Néha összezavarodnak a gondolataim – árulta el az apjának. – Amióta jártam a Kulcsok Termében, egyre gyakrabban. Sokáig azt hittem, mások gondolatait hallom, de nem így van. Ezek az ő gondolatai, az ő akarata, az ő iránymutatásai és döntései. Mintha közölni akarna velem valamit, mintha ki akarna törni, de nincs hozzá elég ereje. Apa, te tudtad, MI VAGYOK?

Az apja szemrebbenés nélkül kortyolt a teájába. Na, visszatért a hiányolt szakmaiság. A zárkózott és szürke hivatalnoki álca. Jana csak azért volt képes elnézni neki, mert talán az apjának erre volt szüksége, hogy tovább tudjon lépni az őket ért rengeteg szerencsétlenség után. Az is lehet, hogy magának Janának is erre volt szüksége.

– Nem tudtam – válaszolt a férfi. – De voltak jelek, amik sejthetővé tették, hogy valami nem hétköznapi benned.

Jana óvatosan megcsóválta a fejét.

– Mint? – faggatózott. – Tudnom kell! Meg akarom érteni.

– Mint mondtam, nem én vagyok a megfelelő ember, aki fel tud világosítani. Léteznek képzett elmementorok a krakkói Rend sorai-ban...

– De sejtetted? Ezért maradtál olyan sokat távol? Nem is anya miatt – gondolta végig a gyermekkorát lassan, döcögős megállókat képezve az eddigi élete kronológiába helyezett emlékképei között. Félt tőle, hogy ezeket az emlékképeket sem ő maga választja ki, hanem az Onika.

Philip Robins nem haragudott meg a kijelentése miatt. Inkább furcsa, lány mosoly jelent meg az arcán. Elnéző, értő vagy inkább öreg.

– Amikor két-három éves voltál, anyáddal zseninek hittünk – mesélte Janának. – Tudod, miért? Persze nem, erről nem nagyon

beszélgettünk. Rendkívül érett kisgyerek voltál, gyorsan felismer-
ted az összefüggéseket. Néha túlságosan is komoly válaszok csúsztak
ki a szádból. Anyád maga foglalkozott veled az otthonunkban. Négyévesen
csináltatott veled egy képességfelmérő tesztet, de átlagos lett. Mégis
mindig volt benned valami, ami időnként rendkívüli dolgokra sarkallt.

– Mint például?

– A felnőttek társaságát kedvelted, de amikor gyermekek közé kerültél,
olyan voltál közöttük, mint aki láthatatlan. – Az apja tekintete az övét
kutatta. – A gyerekek sok olyan dolgot megéreznek, amit a felnőttek
nem. Azt gondolom, nem tartottak igazán...

– Közülük valónak – bólintott Jana. – Igen, ez ismerős.

– Ennél azért többről van szó. Nem tudtak mit kezdeni veled. Sok olyan
apró jelet fel tudnék sorolni, amelyek egyenként nem jelentenek túl sokat –
folytatta a férfi. – Amikor órákon át ültél a szobád falával szembe-
fordulva, azt gondoltuk, az a fajta kislány vagy, aki elmerül a képzeletében.
Amikor álmodban beszéltél azon a hangszíves, komoly hangon, akkor
pedig azt, hogy a belső feszültségeid így távoznak. De esküszöm neked,
egyetlen percig sem voltam biztos benne, hogy te lehetsz a következő
Onika. Egyszerűen... más voltál. És talán egy kicsi részem abban
reménykedett, ha távol tartalak még egy ideig a Rend dolgaitól, nem is
változik meg semmi. Mindössze a nehezen barátkozó kislányom maradsz,
aki számos jó tulajdonsággal rendelkezik.

– Apa... – Jana lehajtotta a fejét. A mellkasát tonnás súly nyomta.
A szíve nehezen, nyomasztó dobbanásokkal csillapította a sóvárgó
fájdalmat, amit a titkokkal és hazugságokkal eltöltött évek miatt érzett.
Ez a sok, apró kavicsból álló kör most sem volt teljes. – De valakik mégis
tudták.

– Feltételezték – mondta az apja. – Mr. Loran úgy gondolta, ötven százaléknál több rá az esély, hogy az Onika benned született újjá. És mielőtt még megkérdeznéd, nem tudom, hogy az információit honnan szedte. De hitt benne, különben nem engedélyezte volna, hogy a tizennegyedik életéved betöltése után is civil életet élj. Én azt mondtam neki, túl fiatal vagy még, hogy szolgálatba állj, ő pedig rábólintott.

– Ekkor kezdted el gyanakodni? – ráncolta a homlokát Jana az emlékei közt kutatva. Voltaképp tizennégy éves kora után még kevesebbszer látta az apját, mint azelőtt. Túl sok volt a kifogás.

– Azért kezdtem el gyanakodni, mert olyan érzésem támadt, Loran okkal halogatja a veled való találkozást. A Rend vezetői, a felelős beosztású személyek ritkán vagy egyáltalán nem találkoznak személyesen az Onikával. Ez egy nem olyan régi, de jó okkal hozott szabály – magyarázta a férfi.

– Okkal? Virgin Deaton mégsem félt tőlem – szólt Jana. Azt is észrevette, hogy az apja vonásain negatív érzelmhullám vonul végig a név hallatán.

– Hogy Virgin Deaton honnan szedte az értesüléseit rólad, és vajon ő sugallta-e Mr. Lorannek a létezésed természetét, azt egyikünk sem tudhatja.

– De te jól ismerted Oliver anyját.

– Miből gondolod? – kérdezte az apja meglepetten. – Nem jobban, mint bárki más a Rendből, kivéve Mr. Lorant, persze.

Jana hosszan fújta ki magából a felgyülemelő feszültséget. Sok kérdése volt, de azt is tudta, ha nem megfelelően teszi fel őket, egyetlen értelmes választ sem fog kapni. Egész életében attól tartott, hogy az emberek többsége, köztük a saját apja is azért kerüli a társaságát, mert valami baj van vele. Erre most kiderült, hogy ez igaz. Valami

baj van vele. De az, hogy ez a baj kicsikét értelmezhetőbbé vált, minden zavaros történet, érzés, nyugtalanság ellenére is jobbnak tűnt, mint a teljes tudatlanság.

Ez a jó út – gondolta –, megszabadulni a tudatlanság maradványától is.

– Virgin beszélt anyáról. Valamennyit rólad is – vallotta be, gondosan ügyelve a hangszínére. – És tudod, egy ideje jár valami a fejemben, ami nem hagy nyugodni. Szeretném, ha nem értenél félre.

Jana széthajtogatott egy megviselt, kissé már elszíneződött fényképet. Az asztalra tette, mutatóujjával odatolta apja teáscsészéje mellé. A kép egy kislányt ábrázolt. Fekete, hosszú hajú, elgondolkodó arcú lányt, mézszínű ruhában guggolt egy zöld park játszótere előtt.

Az apja figyelmesen megnézte a fotót.

– Ez tudom, mikor készült. Kevéssel azután, hogy Lipcsébe költöttünk.

– Nem, kicsit később. Ezen a képen kilenc lehetek. A hajam hossza miatt tudom – pontosított Jana. – De nem ez a lényeg. Én vagyok a lány a képen, igaz?

– Persze! – vágta rá a férfi magabiztosan.

– És nem emlékeztet valaki másra is?

– Rád? – Philip elmosolyodott.

– Kathy Deatonra.

Az apja szemei hatalmasra nyíltak. A mosolya eltűnt, helyette megjelent valami kemény, védekező grimasz a szája szegletében.

– Mégis, mit akar ez jelenteni, kisasszony? – kérdezte. Csak akkor nevezte így Janát, amikor igazán dühös volt rá. Vagy amikor olyasmire készült, amiről eleve tudta, Jana harcolni fog ellene.

– A vak is látja, hogy némi korkülönbséggel ugyan, de olyanok vagyunk Kathyvel, mint két tojás. Hallgassak róla? Ne hozzád

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

forduljak, ha kérdéseim támadnak? Csukjam be a szemem? – sorolta indulat nélkül, de kellő elkeseredéssel, hogy apja félrekapja a tekintetét a fényképről.

– Természetesen nem – morogta.

– Az jó, mert nem veszekedni akarok, csak nehezemre esik véletlennek találni az ilyen fokú hasonlóságot.

Philip fáradt sóhajjal csóválta meg a fejét. A plafonra meredt, a szemtükre homálya fakóvá tette a pillantását.

– Te azt hiszed... Komolyan azt gondolod, ha lenne még egy lányom, ha csak esélyét látnám, hogy az a kislány az én vérem, hagytam volna, hogy Virgin nevelje? – kérdezte megbántottan.

Jana nem pont erre gondolt, nem a lány születésének következményeire. Inkább arra, hogy az apjának viszonya lehetett Virgin Deatonnal. Akármilyen röpké is. Végül is a kislány apjáról senki sem tud semmit.

– Nem – nyögte ki száraz torokkal. – Nem hiszem azt, hogy tudtál a születéséről.

– Sajnálom. Valóban hasonlít rád ez a kislány, de nem lehet a húgod. Sem az anyád, sem én nem folytattunk viszonyt házasságon kívül. Orvosi beavatkozáson sem vettünk részt, hogy mesterségesen megtermékenyített testvéred születhessen. És talán, ha az élet nem szól közbe, talán... De ez csak valami kegyetlen tréfa, a természet fricskája – ismételtette a férfi. – Mert emlékeztetni akar a családunkat ért sok fájdalomra. Biztosan nem vagyok elég jó ember, nem tettem meg mindent érted, és ezért ezt érdelem, de nagyon reméltem, hogy erre a beszélgetésre soha nem kerül sor.

Ez most fájt.

– Hagyd abba! – kérte Jana tompa hangon. Egy pillanatig az apja szemébe sem tudott nézni. A szája lefelé görbült, pedig erősen